

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

Megjelen hetenként ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:

Helyben és postán küldve.
 Egy évre 10 ft — kr. 1/2, évre 2 ft 50 kr.
 Fel évre 5 — — — Egyes szám 10 —
 Előfizetési pénz minden közzel: Földrajz, Veszély-ház földrajzi és szerkesztésbe bemenve küldendő.
 Előfizethető helyben: Telegráf K. Lajos és Csathy Károly könyvkereskedésében s a szerkesztőségben. — Együtt a postahivatalok után.

Hirdetési díj:

Öt-hasas betűsorért 5 kr.
 Nagyobb terjedelmű, mint szintén több ízbeni hirdetések, alkú szerint a legolcsóbb árral.
 Bélyegdíj: Minden beiratásért külön 20 kr.
 „Nyit-tér”-en megjelenő közzelvény öt-hasas sor 15 kr.
 Név- vagy bérmentesülők bejelentés kéziratos nem vetnek tekintetbe. — Ugy szintén kéziratos sem adnak vissza.

A pontusi conferentia s Európa megaláztatása.

II.) Európa diplomatiaja egyik vereséget a másik után szenvedti.
 Valóban sajnálatra méltó azon magatartás, melyre az úgynevezett európai nagyhatalmak a valódi két nagyhatalom ellenében kárhóztatva vannak.
 Poroszország és Oroszország most azon két nagyhatalom Európában, mely akaratának érvényét akar és tud szerezni, s ha e két hatalom egyszer valamely ügyben szavát határozottan nyilvánította, a többi nagyhatalom valóban szánalmas gyengeséggel ismeri be tehetetlenségét, s nyugszik belé az elkerülhetetlenbe.
 Ez gyengeséggel találkoztunk a francia-porosz háború alkalmával, a midőn a sedáni esemény után egyetlen európai hatalom sem merte felmenni a szerezésénél, hanem csak a francia nemzet érdekében; e gyengeséggel találkoztunk a béke megkötésénél, melyet Európa diplomatiaja oly roppant áldozat, s annyi terület bekebelezése mellett engedett létesíteni, s e gyengeséggel találkoztunk még a pontusi kérdés felmerülésétől, valamint annak e hó 13-án a londoni conferentián történt befejezésénél.

A pontusi conferentia a nevezett napon bevégezte munkáját, s a jegyzőkönyvek aláírták. Azon sértés melyet a nemzetközi jogon Oroszország elkövetett, az európai nagyhatalmak conferentiaja által jogos cselekményévé avatottak fel, s Ausztria-Magyarország azon kísérlete, hogy e diplomatiai vereséget nehány, a Duna kérdésben kinyert engedménnyel elpalkoltolja, meghusztalt.

Oroszország győzelme ez ügyben, oly tökéletes mint Európa megaláztatása. Az európai nagyhatalmak magatartása, az orosz részről elkövetett szerződésrel szemben, valóban százalomra méltó volt, s a maga nemében majdnem példán a történelemben.

Egészen más az, ha valamely állam akár az általa előidézett, akár a reá erőszakolt háborúban legyőzve, kénytelen engedni a győző parancsának.

Egészen más az, ha egy állam a hatalmas zsarnok önkényének ideigóráig aláveti magát, mert ily körülmények közt a nemzetközi viszonyok alakítása minden e közei alapot nélkülöz, s mihelyt alkalom van rá, a nehézzé vált békákat el lehet dobni a lebilincselteknek magoktól.

Azonban azon congressusok és conferentiák, melyek a szerződés megkötését megsejtetik, nem egyebek a közérkölségiség elkövetett gyilkosságánál.
 Ilyen morális gyilkosság követtetett most el a londoni conferentián, melyen a párisi békeszerződés pontjainak, Oroszország által történt cynikus lábbal tapodása s szétszakítása, jogérvényre emeltett.

A londoni conferentián részt vett hatalmak mindenikére elég jut azon megaláztatásból, melylyel Oroszország felettélő való fenségességét, akaratának keresztülvitele által éreztette; azonban e megaláztatás s vereség egy európai államra nézve sem inagurál oly vésterhes jóvót, mint Ausztria-Magyarországra nézve.

Most Ausztria-Magyarországgal kötött szerződés, mely az 1866-ki hadjárat után fennmaradt magánpenzviszonyok elintézésére vonatkozik, az olasz kamarában változatlanul 180 szóval 76 ellenében elfogadtatott. Az e körül kifejtett vitában csak az volt a felemleltére méltó, hogy a kormány ellenében a baloldal nemcsak az 1866-ki, hanem az 1848-ki károkat is felakarta vétetni a kiegyezésbe, — de ezzel nem ért célt.

TÁRCZA.

Apáca és kegyencső.

Regény a bécsi életből.
 Írta: Hoffner Károly.
 (Folytatás.)
 HARMADIK FEJEZET.
 Egy névalírás.

— A gyárépületben, a mely felé most a két rüpk haladt, egy hölgyet találunk, kit már régóta nem volt alkalomunk látni.
 Lauráról, a szép tánczosnőről szólunk, ki épen barátságosan nyújt kezét Still Antalnak, a fiatal gyárosnak.
 „Ugy látszik ön egészen elfeledi barátait,” mondá Laura, „de nekem jobb emlékező tehetőségem van, mint önnek, uram. Vagy talán a forradalom ont is büszkeséget?”
 „Épen nem, sőt örvendek, tiszta szívemből örvendek, hogy ont láthatom.”
 „Most azonban mondja meg csak mindenelelt, hogy mint folytak dolgai? Szabad már gratulálnom önnek, hogy szívebe begyógyult.

mesen alábbszállítják összetartási és ellenállási képességét.
 És mit tesznek ugy a birodalom másik felében, mint a Lajtán innen a kormányterfiak, a diplomatiai megaláztatás és vereség e pillanataiban.
 Talán felébrednek azon apathiából, a melybe mélyen elmerülve még mindig siketek, a népek alkotmány utáni obajtsai ellenében, s szakítanak az ideiglenességgel, a félrendszerű alkalmazásával, s a jogos követelések mellőzésének rendszerezéül.
 Ó, épenem, ők kormányoznak a már megszokott módon tovább, s a hibás alapon még hibásabban építik a jövő szánalomra méltó épületét, s még mindig nem akarják megérteni azt, hogy ha az épületet újabb, szilárd alapra nem helyezik, a legelső vihar mely észak és északnyugot felől reá tör, menthetlenül romba dönti azt.
 De ők nem hiszik a vihar közeledtét, vagy ha hiszik, az általok emelt államépületet elég erősnek tartják arra, hogy a viharral dacolhasson.
 Fájdalom, nem lehetnek egy véleményen velők, mert mi mind az északi vihar kitörését, mind a yenge, tarthatlan alapon épített államszerkezet összeomlását világosan látjuk, hacsak a kormány szakítva e kárhózatot irányul, oly alapon nem fogja egyezíteni a birodalom népeit, mely alapon azoknak szellemi, anyagi, erkölcsi ereje, s ellenállási képessége kifejlődött, dacolhat az majd a rá törő északi viharral.
 A jelenlegi alapon azonban a birodalom népeit, nem lehet egy hatalmas egészszé tömöríteni soha, s ha elsősor benlünk az északi Kolozs, a történelem nemzeti létünk, önállóságunk megsemmisítéséért azon férfiak teendő felelősök, kiknek kezében volt a hatalom, s azt nem a birodalom népeinek egyesítésére, erőssé, hatalmasra tételére, hanem meggyengítésére használták fel.
 És a birodalom e gyengesége nem képeztünk szülötte. Gyengék, igen gyengék vagyunk. — megmutatta azt a francia-porosz háborúban, s most legközelebb a pontuskérdésben való magatartásunk.
 Adná az ég, hogy e vereség melyet a londoni conferentia Európa diplomatiaja, s ezek közül leginkább mi szenvedtünk, végre megértetné a birodalom mindkét felének kormányait, hogy az ut, melyen most haladnak, az összes birodalom romlására vezet, s ténnek át azon utra, melyen haladva — a midőn egyfelől kielégíteték a népek közös, jogos követeléseit, s a szent szabadság kötelekével szorosra kapcsolják őket egymáshoz. — ez által más felől erőssé, naggyá, hatalmasra tennék a birodalmat, mely így szabadságára, szent alkotmányára feltételekben, képes lenne ellentállani bármely, bár honnan jövő támadásnak, mely által első sorban, alkotmányos szabadsága lenne veszélyeztetve.
 A pontusiconferentia alkalmából ime ismét hangoztatjuk a „videant consules,” mert még nem késő a helyes utra térés.
 Bár ne lenne szavunk kiáltó szó a pusztában!

Az azonban a dologhoz nekünk is van egy pár szavunk írja a „Hon”. Ez a szerződés a birodalom nevében kötött — tehát a közös kormány kötelessége lett volna — a kiegyezési törvény értelmében is — e szerződést a monarchia mindkét felében a parlament elé terjeszteni. De ezt nem tette. Szeretők tudni, miért nem? Mert most már az olasz kamarát szentesített törvényvel szemben — a monarchia kényserhelyzetben van. Ajánljuk e tárgyat a kormány és országgyűlés figyelmébe.
 — A Deák-párt e hó 12-én este 7 órakor tartott conferentiájában az igazságügyi-minister tudatta a párttal, hogy a ministerianács 5 félége elé terjesztette azon elhatározását, hogy az országgyűlés második ülészaka május végén be fog rekesztetni, s a delegatiónk júniusban össze fognak hivatalni, hogy a költségvetés idejében a ház elbe terjeszthesse. Tudósította egyzersmind a pártot, hogy a kormány az ülészaki bekezdése előtt a ház elbe fogja terjeszteni a községi törvényjavaslatot, az első bíróságok koordinatóriájáról szóló, s az urberiségi törvényjavaslatot. Deák F. figyelmeztette a miniszert, hogy egyetért a sorrenddel, azonban egy házra teszi helyessé, nevezetesen azon törvényjavaslatnak is mulhatatlannal be kell terjeszteni, mely Buda-Pestnek, a fővárosnak, helyhatósági szervezését tárgyalja, e nélkül a városok rendezésére gondolni sem lehet. Az első bíróságok száma és helyének meghatározására egy külön ülést tart e kör, mely holnapután, márc. 16-án fog megtartatni, s d. u. 3 óráig tart.
 * Az új országhaza építése felől a pénzügyi bizottságban a gazdasági szakbizottság értesítése szombaton márc. 11-én olvastatott. Ezen tudósítás szerint azon hely, melyen az országház jelenleg áll, a várostól 1 arany évi bér mellett 10 évre adatott bérbé, négy év előtt, s az épület csak ily rövid tartalomra lett építve, s nincs oly kényelemmel ellátva, s nem is annyira szilárd, hogy még 6 évig megfeleljen rendeltetésének. — Így igen cselész lenne az új épület részére minél előbb alkalmas helyet keresni, s az építést megkezdeni, hogy az épület 1875 kéig készen is lenne. Azonban, miután az új épület 3 millió forintba kerülne, a pénzügyminister, s több képviselő elenzi a terv elfogadását, s az ezuttal el is vették, s egy bizományt küldtek ki az ideiglenes épület megvizsgálására, s a szükséges javítások elrendelésére.
 Aztán a költségvetés törvényterjesztéséről következett napirend.
 * Sajtöhiba. Tegnap „vezérékük után” rovatunkban a francia hadi kárpótlás első részleteül 500 frank áll; kimaradt az 500 mellől a millió; helyesen tehát 500 millió franknak kelle vala ott állani.

München, márc. 12. A délnémet írók jelenti Zürichből a mai napról: Tegnap esti 11 órakor nagy néptömeg töltött a fehérgáz felé, s megkísérelték a torony szétrombolását. A csapatoknak tüzelniük kellett, mely alkalommal 4 ember meghalt, és sokan megsebesültek; mire a tömeg a városághoz szétárvatatott. A mozgalom tüzhelye kétszázötvenlöt a nemzetközi társulat: a németek békeünnepélye csak ürügyül használtatott.
 Berlin, márc. 12. A „Wolff-írda” jelenti a ferrieresi kastélyból 9-ór. Saarbrückenén át 11-ken. A hadseregnek Villiers-en 7-7-dikén tartott megemlézése után a császár, a bajor, württembergi és a szász csapatoknak összegyűlt parancsnokaihoz, közvetlenül a koronaherceghez intézve, következő beszédet tartá:
 „Becsületemre, különös meglepedésemre és örömmre szolgál, a szász-hadseregnek a 3. hadseregnek egy nagy részét — ezen dícső háború bevégezése után és annyi veres és döntő csata után — ma is oly kitünő szerkesztésben láthatom. — A fősapatok azon része, mely ezen verészatta földeken csatázott, büszkeséggel veheti igénybe vitézségének, kitartásának és ennek folytán győzelmeinek bizonyítványát.
 Győzelmeinkkel egyidejűleg azonban hazánkban is nagy eredményt vívtunk ki, melyet ily teljesen és ily gyorsan alig lehetett előre látni; mivel Németország egyesülve van, és emegmet a maga elére hívott meg. Most azon leendünk, hogy a békében tovább folytassuk az épületet, melynek alapkövét önök vettékkel és hűségükkel ragasztották egybe.
 A német fegyverek eredményben királyi

Madrid, márc. 12. A miniszterek és jelöltek nagy majoritással megválasztották.
 Napoleon császár tiltakozása, melyet Wilhelmshöheből f. hó 6-ról a nemzetgyűlés ellenében intézett, így hangzik: „Uram! — Azon percében, midőn minden francia mélyen leverte a békefeltételek által, egyedül a haza szenvedélye gondolt, a nemzetgyűlés dynastián letételét mondotta ki, deklarációt, miszerint egyedül én vagyok felelős a közszerecséltségért.
 „En tiltakozom ez igazságtalan és törvénytelen kijelentés ellen.
 „Igazságtalan, mert a hadüzenetre a nemzetgyűlés akaratomon kívül fekvő indokok folytán mértéklen túl áradván, általános ellenállhatlan izgatottságot szült; törvénytelen, mert egyedül a béke megkötése exájtából választott nemzetgyűlés kiterjesztte hatalmát, a midőn oly kérdéseket oldott meg, melyek illetőségén kívül esnek, és ha mindjárt alkotmányozó gyűlés lenne is, nem általán hatalmában saját akaratát a nemzet helyett substituálni. Az 1815-ki alkotm. gyűlés elnökségének megsemmisült a deez. 10-ki választás előtt; és 1851-ben a nemzet több mint 7 millió szavazattal támogatott engemet a törvényhozó testületben.
 „Politikai szenvedélyek nem juthatnak érvényre a jog ellenében, és a francia közjog minden törvényes kormány megalakulására nem más, mint a plebiscitum. E nélkül csak bírói állhat fenn az egyik és elnyomatás a másik részben. En emellegva kész vagyok meghajolni a nemzet akaratát, de csak ez előtt.
 „A gyásos eseményekkel szemben, melyek lemondást és önzetlenséget parancsolnak mindnyájunknak, hallgatni szerettem volna, de a nemzetgyűlés határozata tiltakozom kényserrel a meggyalazott igazság s a nemzet felismeret jogainak nevében. — Napoleon.”

Külföld.

Berlin, márc. 12. A „Wolff-írda” jelenti a ferrieresi kastélyból 9-ór. Saarbrückenén át 11-ken. A hadseregnek Villiers-en 7-7-dikén tartott megemlézése után a császár, a bajor, württembergi és a szász csapatoknak összegyűlt parancsnokaihoz, közvetlenül a koronaherceghez intézve, következő beszédet tartá:
 „Becsületemre, különös meglepedésemre és örömmre szolgál, a szász-hadseregnek a 3. hadseregnek egy nagy részét — ezen dícső háború bevégezése után és annyi veres és döntő csata után — ma is oly kitünő szerkesztésben láthatom. — A fősapatok azon része, mely ezen verészatta földeken csatázott, büszkeséggel veheti igénybe vitézségének, kitartásának és ennek folytán győzelmeinek bizonyítványát.
 Győzelmeinkkel egyidejűleg azonban hazánkban is nagy eredményt vívtunk ki, melyet ily teljesen és ily gyorsan alig lehetett előre látni; mivel Németország egyesülve van, és emegmet a maga elére hívott meg. Most azon leendünk, hogy a békében tovább folytassuk az épületet, melynek alapkövét önök vettékkel és hűségükkel ragasztották egybe.
 A német fegyverek eredményben királyi

„Még mindég fáj egy kissé, de már nem vérzik.”
 „No, az szerencse. Fel is mondanám önnek a barátságot, ha a javulás után nem látám. Most még egy kérdés, mi engem hasonlóképen érdekel. A szegény öreg Bienenfeld a mult éjéül ismét nagyon szókimondó volt, a mint mondják a részeges csöcselék özöbe is vette őt, hogy agyonverjék. Remélem, nem történt szegénynek semmi baja? Hogy érzi magát a szerencsétlen öreg?”
 „Alszik.”
 „Alszik? Hiszen a halottak is alsznak! ... a nyugtalanul elöltött éj után szendereg. En magam is remegtem élete miatt, de szerencsésen elmenekült.”
 „Elmenekült? Hogyan?”
 „Gyámola segítségével.”
 „Ah, tehát ismét a szelid Rozália mentette meg. Ha ez apáczát a szentek közé nem sorozza, a pápa minden hitelt elveszté nálam. Hála Istennek, hogy a szegény öreg oly szerencsésen megmenekült a veszedelemből.”
 „Igazán meghat kegyed részvéte, kisasszony!”
 „Hiszen tudja ön, mennyire érdeklődöm normuk iránt.”

„És mindent csupán azért, mert szerencsétlenek vagyunk.”
 „És meg azért is, hogy közös ellenségünk van, ki fájdalom, még mindig sokkal hatalmasabb, mintsem legyőzhetnénk.”
 „Hát kegyedet is üldözi?”
 „Igen, az ő saját módja szerint. Csak ugy orozva. Tudja, hogy gyűlölöm őt, s mióta ezt tudja, a okom van felni tőle.”
 „A nyomorult.”
 „A legújabb balletben egy csodaszép virág-bokrétát kaptam. Egy fiatal kártyázósó vette azt fel, hogy nekem átnyujtja. Mielőtt átnyujtotta volna megszögelte az illatos virágokat, elajult, s másnap halva volt. A virágok megvoltak mérgezőek.”
 „Megmérgező?”
 „Igen. Nem lehetett megtudni, hogy ki, és honnan dobta a virágot, de én mindjárt sejtettem, hogy ki részesített ezen megtáztatásban.”
 „Hiszen ez rettenetes.”
 „Néhány nap mulva kétszázötvenlöt hoztattam a theához. Volt egy szép kis biológiai kutymán, igen nyalánkú állat. Egy darab kártyázósóval adtam neki, s pár perc mulva görcsös rángásokban vége lett. Szegénynek a nyalánkság életébe került.”
 „De istenem, hát igaz lenne ez?”
 „Szent igaz. Képzeltél kegyed, hogy azóta mennyire óvatos vagyok, bár én még inkább sze-

retlem a nyalánkságot, mint kis Bijoum. S most mielőtt enném valamit, mintán Bijoum nincs, mindent az orosz herceggel meletetek meg.”
 „Igen, igen, legyen óvatos ön, kérem önt mindene.”
 „Hiszen hallja, hogy orvos vagyok, de nemcsak mérleg létezik ám, hanem acél és vas is, melylyel az ajkakat örökre elnémítani lehet, s a tőr az nem olyan étel, melyet oroszommal előre megizeltethetünk.”
 „Tehát kegyed attól tart, hogy ...”
 „Hogy egy tőrödfé, vagy más valami ilyen is vár rám. Mert valahányszor az utcára kilépek, mindig kísér valaki, ki igen hasonlít egy napóli brávróhoz.”
 „E beszélgetés az udvarban folytatottat, s azt Muki és Wenczel szaktították félbe, kik a ház kapuján léptek be, s a gyáros felé közeledtek.
 A két jó madár oly gyanssan nézett ki, hogy a tánczó egy prouetel féle ugrott, mert ismét galant ellenségeknek valami kellemetlen hódolástól félt.
 Így eltűnt a két rüpk látóköréből, de mégis minden szót hallhatott a mit ezek beszéltek.
 „Mit kívánhat bajtársak?” kérdé Antal a két nesmetört.
 „Egy vak öreg urral lenne pár szavunk, a ki itt lakik.”

„Bienenfeldnek hívják, s hajdan háziinspector volt.”
 „Sajnálom barátaim, Bienenfeld ur beteg, és senkit nem fogadhat el.”
 „Pedig igen fontos dolgokat kellene közölnünk vele.”
 „O ismer minket, a tudja, hogy jó indulattal vagyunk iránta.”
 „Ugy? O ismer benneteket? Ha szabad kérdezne, hol ismerkedt meg veletek?”
 „A krimináliban, hol egy ideig szabafőnkünk volt.”
 „En Wenczel vagyok a Kőrös, ez pedig itt pajtásom Muki a Bukfencz.”
 „Ah, emlékszem már, valóban nagybátyám beszél velem felteket.”
 „Az ön nagybátyja? Ah, hisz így ön Still Antal ur!”
 „Gyáros.”
 „Ugy van.”
 „Ha úgy van, és Bienenfeld ur csakugyan nem fogadhat el bennünket, az esetben önnek is elmondjuk dolgunkat.”
 „De csak úgy, ha el nem árul ön bennünket.”
 „Beszéljetek bátran, pajtások.”
 (Folytatás következik.)

„Bienenfeldnek hívják, s hajdan háziinspector volt.”
 „Sajnálom barátaim, Bienenfeld ur beteg, és senkit nem fogadhat el.”
 „Pedig igen fontos dolgokat kellene közölnünk vele.”
 „O ismer minket, a tudja, hogy jó indulattal vagyunk iránta.”
 „Ugy? O ismer benneteket? Ha szabad kérdezne, hol ismerkedt meg veletek?”
 „A krimináliban, hol egy ideig szabafőnkünk volt.”
 „En Wenczel vagyok a Kőrös, ez pedig itt pajtásom Muki a Bukfencz.”
 „Ah, emlékszem már, valóban nagybátyám beszél velem felteket.”
 „Az ön nagybátyja? Ah, hisz így ön Still Antal ur!”
 „Gyáros.”
 „Ugy van.”
 „Ha úgy van, és Bienenfeld ur csakugyan nem fogadhat el bennünket, az esetben önnek is elmondjuk dolgunkat.”
 „De csak úgy, ha el nem árul ön bennünket.”
 „Beszéljetek bátran, pajtások.”
 (Folytatás következik.)

„Bienenfeldnek hívják, s hajdan háziinspector volt.”
 „Sajnálom barátaim, Bienenfeld ur beteg, és senkit nem fogadhat el.”
 „Pedig igen fontos dolgokat kellene közölnünk vele.”
 „O ismer minket, a tudja, hogy jó indulattal vagyunk iránta.”
 „Ugy? O ismer benneteket? Ha szabad kérdezne, hol ismerkedt meg veletek?”
 „A krimináliban, hol egy ideig szabafőnkünk volt.”
 „En Wenczel vagyok a Kőrös, ez pedig itt pajtásom Muki a Bukfencz.”
 „Ah, emlékszem már, valóban nagybátyám beszél velem felteket.”
 „Az ön nagybátyja? Ah, hisz így ön Still Antal ur!”
 „Gyáros.”
 „Ugy van.”
 „Ha úgy van, és Bienenfeld ur csakugyan nem fogadhat el bennünket, az esetben önnek is elmondjuk dolgunkat.”
 „De csak úgy, ha el nem árul ön bennünket.”
 „Beszéljetek bátran, pajtások.”
 (Folytatás következik.)

„Bienenfeldnek hívják, s hajdan háziinspector volt.”
 „Sajnálom barátaim, Bienenfeld ur beteg, és senkit nem fogadhat el.”
 „Pedig igen fontos dolgokat kellene közölnünk vele.”
 „O ismer minket, a tudja, hogy jó indulattal vagyunk iránta.”
 „Ugy? O ismer benneteket? Ha szabad kérdezne, hol ismerkedt meg veletek?”
 „A krimináliban, hol egy ideig szabafőnkünk volt.”
 „En Wenczel vagyok a Kőrös, ez pedig itt pajtásom Muki a Bukfencz.”
 „Ah, emlékszem már, valóban nagybátyám beszél velem felteket.”
 „Az ön nagybátyja? Ah, hisz így ön Still Antal ur!”
 „Gyáros.”
 „Ugy van.”
 „Ha úgy van, és Bienenfeld ur csakugyan nem fogadhat el bennünket, az esetben önnek is elmondjuk dolgunkat.”
 „De csak úgy, ha el nem árul ön bennünket.”
 „Beszéljetek bátran, pajtások.”
 (Folytatás következik.)

„Bienenfeldnek hívják, s hajdan háziinspector volt.”
 „Sajnálom barátaim, Bienenfeld ur beteg, és senkit nem fogadhat el.”
 „Pedig igen fontos dolgokat kellene közölnünk vele.”
 „O ismer minket, a tudja, hogy jó indulattal vagyunk iránta.”
 „Ugy? O ismer benneteket? Ha szabad kérdezne, hol ismerkedt meg veletek?”
 „A krimináliban, hol egy ideig szabafőnkünk volt.”
 „En Wenczel vagyok a Kőrös, ez pedig itt pajtásom Muki a Bukfencz.”
 „Ah, emlékszem már, valóban nagybátyám beszél velem felteket.”
 „Az ön nagybátyja? Ah, hisz így ön Still Antal ur!”
 „Gyáros.”
 „Ugy van.”
 „Ha úgy van, és Bienenfeld ur csakugyan nem fogadhat el bennünket, az esetben önnek is elmondjuk dolgunkat.”
 „De csak úgy, ha el nem árul ön bennünket.”
 „Beszéljetek bátran, pajtások.”
 (Folytatás következik.)

„Bienenfeldnek hívják, s hajdan háziinspector volt.”
 „Sajnálom barátaim, Bienenfeld ur beteg, és senkit nem fogadhat el.”
 „Pedig igen fontos dolgokat kellene közölnünk vele.”
 „O ismer minket, a tudja, hogy jó indulattal vagyunk iránta.”
 „Ugy? O ismer benneteket? Ha szabad kérdezne, hol ismerkedt meg veletek?”
 „A krimináliban, hol egy ideig szabafőnkünk volt.”
 „En Wenczel vagyok a Kőrös, ez pedig itt pajtásom Muki a Bukfencz.”
 „Ah, emlékszem már, valóban nagybátyám beszél velem felteket.”
 „Az ön nagybátyja? Ah, hisz így ön Still Antal ur!”
 „Gyáros.”
 „Ugy van.”
 „Ha úgy van, és Bienenfeld ur csakugyan nem fogadhat el bennünket, az esetben önnek is elmondjuk dolgunkat.”
 „De csak úgy, ha el nem árul ön bennünket.”
 „Beszéljetek bátran, pajtások.”
 (Folytatás következik.)

„Bienenfeldnek hívják, s hajdan háziinspector volt.”
 „Sajnálom barátaim, Bienenfeld ur beteg, és senkit nem fogadhat el.”
 „Pedig igen fontos dolgokat kellene közölnünk vele.”
 „O ismer minket, a tudja, hogy jó indulattal vagyunk iránta.”
 „Ugy? O ismer benneteket? Ha szabad kérdezne, hol ismerkedt meg veletek?”
 „A krimináliban, hol egy ideig szabafőnkünk volt.”
 „En Wenczel vagyok a Kőrös, ez pedig itt pajtásom Muki a Bukfencz.”
 „Ah, emlékszem már, valóban nagybátyám beszél velem felteket.”
 „Az ön nagybátyja? Ah, hisz így ön Still Antal ur!”
 „Gyáros.”
 „Ugy van.”
 „Ha úgy van, és Bienenfeld ur csakugyan nem fogadhat el bennünket, az esetben önnek is elmondjuk dolgunkat.”
 „De csak úgy, ha el nem árul ön bennünket.”
 „Beszéljetek bátran, pajtások.”
 (Folytatás következik.)

„Bienenfeldnek hívják, s hajdan háziinspector volt.”
 „Sajnálom barátaim, Bienenfeld ur beteg, és senkit nem fogadhat el.”
 „Pedig igen fontos dolgokat kellene közölnünk vele.”
 „O ismer minket, a tudja, hogy jó indulattal vagyunk iránta.”
 „Ugy? O ismer benneteket? Ha szabad kérdezne, hol ismerkedt meg veletek?”
 „A krimináliban, hol egy ideig szabafőnkünk volt.”
 „En Wenczel vagyok a Kőrös, ez pedig itt pajtásom Muki a Bukfencz.”
 „Ah, emlékszem már, valóban nagybátyám beszél velem felteket.”
 „Az ön nagybátyja? Ah, hisz így ön Still Antal ur!”
 „Gyáros.”
 „Ugy van.”
 „Ha úgy van, és Bienenfeld ur csakugyan nem fogadhat el bennünket, az esetben önnek is elmondjuk dolgunkat.”
 „De csak úgy, ha el nem árul ön bennünket.”
 „Beszéljetek bátran, pajtások.”
 (Folytatás következik.)

„Bienenfeldnek hívják, s hajdan háziinspector volt.”
 „Sajnálom barátaim, Bienenfeld ur beteg, és senkit nem fogadhat el.”
 „Pedig igen fontos dolgokat kellene közölnünk vele.”
 „O ismer minket, a tudja, hogy jó indulattal vagyunk iránta.”
 „Ugy? O ismer benneteket? Ha szabad kérdezne, hol ismerkedt meg veletek?”
 „A krimináliban, hol egy ideig szabafőnkünk volt.”
 „En Wenczel vagyok a Kőrös, ez pedig itt pajtásom Muki a Bukfencz.”
 „Ah, emlékszem már, valóban nagybátyám beszél velem felteket.”
 „Az ön nagybátyja? Ah, hisz így ön Still Antal ur!”
 „Gyáros.”
 „Ugy van.”
 „Ha úgy van, és Bienenfeld ur csakugyan nem fogadhat el bennünket, az esetben önnek is elmondjuk dolgunkat.”
 „De csak úgy, ha el nem árul ön bennünket.”
 „Beszéljetek bátran, pajtások.”
 (Folytatás következik.)

„Bienenfeldnek hívják, s hajdan háziinspector volt.”
 „Sajnálom barátaim, Bienenfeld ur beteg, és senkit nem fogadhat el.”
 „Pedig igen fontos dolgokat kellene közölnünk vele.”
 „O ismer minket, a tudja, hogy jó indulattal vagyunk iránta.”
 „Ugy? O ismer benneteket? Ha szabad kérdezne, hol ismerkedt meg veletek?”
 „A krimináliban, hol egy ideig szabafőnkünk volt.”
 „En Wenczel vagyok a Kőrös, ez pedig itt pajtásom Muki a Bukfencz.”
 „Ah, emlékszem már, valóban nagybátyám beszél velem felteket.”
 „Az ön nagybátyja? Ah, hisz így ön Still Antal ur!”
 „Gyáros.”
 „Ugy van.”
 „Ha úgy van, és Bienenfeld ur csakugyan nem fogadhat el bennünket, az esetben önnek is elmondjuk dolgunkat.”
 „De csak úgy, ha el nem árul ön bennünket.”
 „Beszéljetek bátran, pajtások.”
 (Folytatás következik.)

„Bienenfeldnek hívják, s hajdan háziinspector volt.”
 „Sajnálom barátaim, Bienenfeld ur beteg, és senkit nem fogadhat el.”
 „Pedig igen fontos dolgokat kellene közölnünk vele.”
 „O ismer minket, a tudja, hogy jó indulattal vagyunk iránta.”
 „Ugy? O ismer benneteket? Ha szabad kérdezne, hol ismerkedt meg veletek?”
 „A krimináliban, hol egy ideig szabafőnkünk volt.”
 „En Wenczel vagyok a Kőrös, ez pedig itt pajtásom Muki a Bukfencz.”
 „Ah, emlékszem már, valóban nagybátyám beszél velem felteket.”
 „Az ön nagybátyja? Ah, hisz így ön Still Antal ur!”
 „Gyáros.”
 „Ugy van.”
 „Ha úgy van, és Bienenfeld ur csakugyan nem fogadhat el bennünket, az esetben önnek is elmondjuk dolgunkat.”
 „De csak úgy, ha el nem árul ön bennünket.”
 „Beszéljetek bátran, pajtások.”
 (Folytatás következik.)

„Bienenfeldnek hívják, s hajdan háziinspector volt.”
 „Sajnálom barátaim, Bienenfeld ur beteg, és senkit nem fogadhat el.”
 „Pedig igen fontos dolgokat kellene közölnünk vele.”
 „O ismer minket, a tudja, hogy jó indulattal vagyunk iránta.”
 „Ugy? O ismer benneteket? Ha szabad kérdezne, hol ismerkedt meg veletek?”
 „A krimináliban, hol egy ideig szabafőnkünk volt.”
 „En Wenczel vagyok a Kőrös, ez pedig itt pajtásom Muki a Bukfencz.”
 „Ah, emlékszem már, valóban nagybátyám beszél velem felteket.”
 „Az ön nagybátyja? Ah, hisz így ön Still Antal ur!”
 „Gyáros.”
 „Ugy van.”
 „Ha úgy van, és Bienenfeld ur csakugyan nem fogadhat el bennünket, az esetben önnek is elmondjuk dolgunkat.”
 „De csak úgy, ha el nem árul ön bennünket.”
 „Beszéljetek bátran, pajtások.”
 (Folytatás következik.)

„Bienenfeldnek hívják, s hajdan háziinspector volt.”
 „Sajnálom barátaim, Bienenfeld ur beteg, és senkit nem fogadhat el.”
 „Pedig igen fontos dolgokat kellene közölnünk vele.”
 „O ismer minket, a tudja, hogy jó indulattal vagyunk iránta.”
 „Ugy? O ismer benneteket? Ha szabad kérdezne, hol ismerkedt meg veletek?”
 „A krimináliban, hol egy ideig szabafőnkünk volt.”
 „En Wenczel vagyok a Kőrös, ez pedig itt pajtásom Muki a Bukfencz.”
 „Ah, emlékszem már, valóban nagybátyám beszél velem felteket.”
 „Az ön nagybátyja? Ah, hisz így ön Still Antal ur!”
 „Gyáros.”
 „Ugy van.”
 „Ha úgy van, és Bienenfeld ur csakugyan nem fogadhat el bennünket, az esetben önnek is elmondjuk dolgunkat.”
 „De csak úgy, ha el nem árul ön bennünket.”
 „Beszéljetek bátran, pajtások.”
 (Folytatás következik.)

„Bienenfeldnek hívják, s hajdan háziinspector volt.”
 „Sajnálom barátaim, Bienenfeld ur beteg, és senkit nem fogadhat el.”
 „Pedig igen fontos dolgokat kellene közölnünk vele.”

